

Siitä

Hirmuisesta ja Surkiasta
Maanjäristyksestä,
Lisäbonni

Suuresta Pääkaupungista Portu-
galin Waldakunnasta:

Josa,

Maanjäristyksen, wakkian, ja weden
läurta, niin alista Kaupungi hukkuis, että
kuudennes osas herkee, muurit ja tornit maahan
langesit, ja wissikymmeniä Tuhatta Ihmi-
stä, sängen surkiasti kuolettiin &c. Wis-
meis Pyhäin miehen päivänä eli i.
p. Marras kuusa 1755.

Ynnä muitten

Ajan merkkein Kanssa,
Kuin samoina aikona tapahtuit monesa Wals-
dakunnasta &c.

Sen syndisen mailman waroitureri
ja herätynen ylöslehoitureri, kokonpandu, ja kowala
lä kahdesa wirresä präntin annettu,
Wuonna 1756.

Psalmi. 46: 8. 9.

Tulkat ja kagokat Herran tekoja, joka
maan päällä senkaldaiset häwitykset teke.
ABRAHAM ACHRENNIUS.

Turusa wastaudesta Prändätty FRENCKELLIN
Kirjan, Prändisä Wuonna 1787.

Ensimmäinen Wjrsi.

Lisabonin häwityksestä ja muista
ajan merkeistä:

w. E. Ach surutoin, kossas synnistä oc.

v. I.

Ah Suomen maa, ja koko Suomen
Saari, Nyt ota armon ajast wi-
su waari: Sill' säästet olet Duomioist hir-
muifest; Ruin Lisabonis nähtiin maon
povest.

2. Maan järistyksell, kuin kiel oli allan
niin wainominen löysi kowan palkan; Sill'
saman päivän, kuin ne duomitan, Jotk'
uskon tähden siel ain wainotan;

3. Niin heräis HENra Duomioitten tui-
kall, Maa järäs, wapis, ettei wartiat uskall
Niit uskon fangei enä pidättä, Waan pa-
kene, koss' pelwon idättä.

4. Siell' muurit kaatu, tornit alas lange:
Ei wihan myrsky, surkeus suur sängen,
Wijskymmend tuhat ihmist hukutta, Ja
terwen liwirounion nukutta.

5. Ah surkia meno! sill' se myös wiel kaa-
tu, Ruin pakene, ja aiwan pian maatu;
Ruin muurit päälle lange paetes, Kuolemans
wastan riendä kuljetes.

6. Ei ylhäisi ei alhaisi tääll' säästet, Ei
toisest waldakunnast huowi päästet; Sill'
Spaniast

Spaniast yr suuri waldamies, Täs hukku
lans ja waiwu samas työs.

7. Waikk' pakene, niin lohko muurist kaa-
u, Ennen kuin ulos pääsi: vielä maatu
Yhderen henge hänen huonestans, Ainoa
poika pääsi kohdastans.

8. Nyt Spanial myös näky kowast käy-
nen; Sill he myös wainomisist owat täy-
nen; Ja Paawin uskon pääl niin seisowat,
Ett monda onnettomat saattawat.

9. Waan Lisabonis, josta puhe läxi,
Maa, tuli, wesi, onnettomat käxi: Mailma
maka suruttumodes, Waikk' HERRan woi-
ma pauha maan powes.

10. Jong maa wiel säästä, niin sen
tuli poltta, Jong tuli jättä, lörtän al-
doin alda: Niin kaikki luodut täsä teke-
wät, Juur HERRan tahdon, kostos
wätewät.

11. Kuningas suur, paetos kuiteng' pääsi,
Waikk' linna järäs: sill täs HERRa sääsi,
Mutamil paon hengen waarasta, Jotk mo-
nis puutteis kuiteng' sairasta.

12. Nel'kolmattkymmend hetke ruat ol-
lan, Siell sälin lakeudell; mual kuollan:
Waan täsä paos vielä säästetän, Ne kuin
nyt hengis ulos päästetän.

13. Kuningas tosin oli toises Linnas, Ei
Lisabonis, ahdisturen rinnas: Mutt järäs-
työs myös siellä käsitti, Ja pakemman pel-
west häkotti.

14. Täs Lisabonis hukkuu isät, äitit, Mie-
het ja waimot, nuoret pojat, neiset, Ja
wätewät

wähät lapset vielä juopusans, Ynn' imo
wäisten pienden lasten kans.

15. Ruin arwat taitan, tuhanitten leffell,
Kuolema joutu myöskin monel leffell, imet-
täwäisill, raskaill waimoill kans, Nyt yhdes
waaras heidän ollesans.

16. Ei isä, äiti taitan lastans autta, Waan
eläwänä menit yhteen hautan; Sill aiwan
äkist kaupung kulkistui, Kaikk wahwat muu-
rit murskay murendui.

17. Täs hukka kullat, hopiat, pärlhyt kallit,
Ja hengen elo: Sill ei tätä sallit, Orto-
maan enä mitän huonestans, Waan pakoon
nennyt juoskon kohdastans.

18. Jos niin kuin alast, eli alamaises Eli
myös waattes ynnä ylimmäises, Ruin järvi-
stys täs lungin kohta waan, Siin täyty
riendä jongun turwan taan.

19. Ei hengen elo muistet, ei myös muu-
ta, Sill järitys täs pakenemaan huuta;
Ja paljan herän luke salihij, Ruin ennen
luukin aiwan rikkahij.

20. Niin Jerusalem muinen häwitettin,
Kost HERan armo kauwan heit on ekin:
Niin Duomio tule wimein hirmuisest, Kuin
syndi kaswa kauwan ilkiäst.

21. Täs tunnustawat: että siinä ajast,
Ruin Jerusalmiin häwitettin maiaast Kaikk
ihmiset ei suuremb' surteutt, Ol' nähty
wiel: o koston angerut!

22. Kuoleman hetki näky kaikil edes, Wito-
meinen wara, Sielul ruumil kades: He
sanawat: o armahd Jumala Nyt Sieluan;
niin Duomio hirmutta.

23. Niimitäin, ne kuin paos jälkeen jää-
vät, Ja vielä hengens saalihipi wiewät;
Sill kuollon pelko wiel on edesä, Ja ai-
wan suur hämmästyös kädäsä.

24. Niin jälkeen jädnet tänän ylös otta,
Sen karkkiwaldian kädest: sano totta; Sill
hänen Duomions näisä täytetän, ja muille
esimerkij näytetän.

25. Englandin aluxet kuin olit siellä,
Ja omat myös, ajettin jur maan päälle,
Niin meren allot täsä pauhawat, Ja mon-
da rakenust kulkistawat.

26. Niin meri kuohui ylös sywydestäns,
Et maalle syöpe aldons ytimestäns, Ja kaup-
pamiesten kalut hukutti, Ja Magazinie
kaiikki upotti.

27. Ne kuin siet palais paost, tänne tu-
lit Kaupungin rounioill: surkian äänen ku-
lit, Kuin muurein all puol kuollet walitit;
Ei autta taitan, ne kuin kuldelit.

28. Woi ihmissä kuin HERran Duomi-
oon lange! Se kosto on siet hirmuittawa
sangen: Jotk HERran woima maahan ta-
soitta, Kuka sen taita enä korjata?

29. Täs esimerkki koto Christikunnall On
sillen näytet monelle maakunnall, Sit enä-
min kuin sama järistsys, Tai monis paikois
tundui wäristys.

30. Enst Portugalin koto waldakunnas;
Sant Nbes täsä hukkui myös maakunnas,
Jong meren wesi ynnä upotti, Kost järistsy-
s allot kuohutti.

31. Coimbra suur myös; kaupung Portu-
galias

golis, On liki niinkuin Lisabon yr saalis
Maan järityxel: Braga wielä sitt, On sa-
mast waiwast paljon kärsinyt.

32. Jo, jo nyt kuullan, niist kuin me-
nit tähteill Viel Lisabonin niinkuin omill
lähteill Jäl asumaan, ne owat hukkunyt,
Kaupungin tähtet myöskin kufistet.

33. Ah surkeut! ne jäänet waktian waaras
Myös owat kyläs, kosto mones haaras,
Eäs ikens sargen surkiast lewittä, Ja talot
tähtit, kopit häwittä.

34. Eäs uusi Herra Spaniast jäll mie-
sta, Siel kusa laurahuoneis pitä wisti, kaitt
liki kaluns; kossa waldamies Siell järity-
sten on nyt ytimeä.

35. Algarbias wähäises myös maakunnas,
Wiel Portugalin omas waldakunnas, On
järityxes monda tuhatta Ihmisist hukkunyt
kuolle surkia!

36. Englandin alus kuin wie elatusta Nyt
Lisabonin, merell wapistusta Myös joutu-
tiel niin wahwast tundemaan, Ettei Rom-
pafi auta liikkumaan.

37. Sitt Spanias on kowat järityxet,
Pääkaupungis ja muual wärityxet: Sen Ku-
ningas myös pelwost pakene, Ja nyt Pää-
kaupungihins turwanne.

38. Escorialist Madritihin riendä, Ja
mäki kylläst ehi lakia niendä; Waan ho-
win hämmästyxest kauhiaast, Seisahda tel-
toin, toiseen aamuun ast.

39. Madritis Papit altarilda juore, Koff
Kirkko täris, halke, maahan syöre, Nyt
Eiwi

Kiviristin ylhäid pudotta, Ja kati lasta
murskar murenda.

40. Kaitt' pakenewat, sillä huonet häädty
Vääkaupungis, waikk' wäki wielä säädty:
Jos lasten pääl täs Duomio aljetan, Niin
uhkaupel muut pelastetan.

41. Ah mikä juoru, pako, näiskä luullan,
Kuing' suures hämmästyres yhteen tullan!
O HErran woima kuin näin peljättä, Waikk'
suurist waaroist usiat sellitä.

42. Säästetyt täs nyt jo myös kunnian
anda Jumalal, toisel aamul: uhri kanda
Kiitorres, weisain kirkos wirsi se, O Jumal
sinua me kittämmä;

43. Ett säästetyt wiel tulit kowist wai
woist, Maan järistyren hirmuisemmist ai
woist, Kuningan Käsköst tämä tapahdui,
Niin HErran pelko täsä mielistyi.

44. Viel samas waldakunnas, järistyres
Sewillän kaupung liukui wäristyres, Ja
kaikein kalliin Duomio Kirkko wiel, Kain
parhat löyttin, myöskin täris siel;

45. Niin liikutettin tuimil yudistupill, Ett
torni repeis auki halkemurill, Ja kirkkon kät
minen siin lyhertin, Yr toinen kirkko myös
siel suljettin.

46. Huoneita kaatuis, Bahderan myös
henge, Täs ynnä hukkuis muutamihin tyn
get Nauwennein huonein alle kannettin, Ja
usiat kadut kiini suljettin.

47. Yr kaupung Cadix tunde järistyren,
Ja huonein woinnallisen liikuturen, Kaitt'
sei

seinde wapifewat nurlinens, Ihmiset kake-
lewat etchens.

48. Ei tiedä, tuute pyörtyäwän päättä,
Oy toisen päälle kakele: eik tiedä, Ett iso
waara edes seisä siin, Sentähden huoneis
liikutapi niin.

49. Sitt meri paisui aivan yldä kyllä,
Kaupungin muurist mursi sata syltä; Dara
toistakymmenend henge uppoi siel, Ja Kir-
kot asuttomij halke wiel.

50. Ja suuremb^a wara nähtin muusa
pailas, Kuin penikulman toen meri aukais,
Ja laikki huonet poies wirta wei, Siin
sata henge meren aldoin jäi.

51. Eäs seisahd' nyt ja kakele, Kuinga suo-
tu Eäs tuli, maa ja wesi, kossa ruostu
Maikma synnis, koston hiemuiser; Ja Dues-
mion merkkei muista miimeiser.

52. Maan järitys on ihe Duomion
merkki (*) Muti siinä wiel on aika enämb^a
tärkki; Ett meren allot pauha tuuleta, Kus
Ja sill muodost uskoj pauhina.

53. Jong Wapahraja JESUS ilmoittapi,
Koss Duomion merkkei mones selittäpi:
Meri ja allot piteä pauhaman Ja kairwan
waimat liikutettaman. (**)

54. Jotk ei nyt usko kossa näitä tuutu,
Se seura oman lihans turha luuloo: O
JESU anna merkkei tunnosa, Ett sinun
kansas ihens walmista.

55. Jos ajan merkkeist tahdot otta waas
ei Jumalan Sanas: H Eran armon laari
Sull

(*) Matth. 24: 7. (***) Luc. 21: 25, 26.

Enn toitta, silloin usko kirusta, Etts woi-
sit wairois Sielus pelasta.

56. Sill kansan ahdistus kans wialä riens-
dä, Ruin HERa mustar auringon myös
läändä: Etts päivä tied: tänäpä wals-
mista, Suominen päivä tohti kau-
hista.

57. Sill sentän on Christikund liikutettu,
Niin mones paikas ynnä järjitetty; Etts ku-
lin mahdais merkit hawaita Ja parant-
uksen tiätäs ojenda.

58. Tai järjitys Libekis ja Ditmarsis
Ja muisa paikois, meren, wirtain warsis,
Zollstenis ja Templinis ynnä kans, On
nähty wesis heidän kuohuisans.

59. Niinkuin se merkki oli wial Mailandis,
Alusten waaray meret myös Hollandis,
Meret ja maal tai werkki hirmuitta, Sill
meri pauha ilman tuuleta.

60. Saran maan wirrois liikku wesi lä-
sti, Weseris, Elbes erinomaisesti, Englan-
din haminoisa liikkui myös, Portsmutis om-
bi wesi samas myös.

61. Sardinias wial saman päivän luodois,
Ja Corsicas, on meri oudos muodos myös
kuohunut, ja wirrat paisuneet; Kuing mones
maas on wesi liikuter.

62. Yhdexän päivää jälken Yhä miesten
Wiel monet paikat ulkomaalla piestän,
Maan järjityxel: en woi nimittää Niin usko-
oi paiko, kuin siel järjite.

63. Schaffhausen, Bern ja Basel tä-
män tunde, Mond muuta paikka: älä siis
H 5

nin undun Oll syndinen, kuis näitä tapah-
tu: Kah' HERran käsi kaiktiin ulottu.

64. Näis huonet muutamit on turmel-
dunet; Ja muutamit myös wedet litah-
net, Ja monda kylää, on vielä weden all,
Po wirran luon, kuin nosn' on forkial.

65. Siel ainoastans yhdes huones hukku
Nel'toistakymmend henge weteen nuku:
Etks syndinen näe aiwoi hirmuisti, Endisten
syndein tähden kostawii?

66. Viel Ruomin kaupung, kusa Pardi
istu, On merkit' myös nyt HERran tulen
listan Samasa kuusa: wakkia maahan lyö
Tainwast ja polta, waikk' on pimiä yö.

67. Ukkoisen tuli tämän täsä teke, Niin
hiljain syryl, waikk' ei hukut wäke: O kää-
simäinen suuri Jumala, Kuin porton ätiin
ensist waroita. (*)

68. Siä waikka kahdes paikas tuli sytty,
Yr kloster kuiteng wahingohon kytty. Yr
toinen howi vielä säästerän, Ja wähäl wa-
hingolla päästerän.

69. Islandis on myös maalla taloi huk-
kun, Jo syryl ennen waikk' ei ihmist nuk-
kun: Niin Christikunda on jo liikuter, Ja
HERran uhkaupel hirmuiter.

70. Viel wiimein edes mennes Tammi-
kuusa, Serraras ja Italiaisten maasa, Waan
järistys niin wahwast pudisti, Ett kellot kläp-
pamähän liikutti.

71. Se yöllä tapah, wäki hämmästy-
Ja ulos Kaupungista riendänepi. Frankri-

(*) Ilm. Kirjan 17: 5.

Et on myös wuoret kulkijoid', Baijuneen
alas niinkuin maan tasall.

72. Kost' holandis on paasto päivä pi-
det, Maan järjestyksist jona täs pelko edätt;
Niin saman aamun-järjestyksistä, Mond' paik-
ka liikkui wärjestyksistä.

73. Ja yhdes paikass niin ett wäki riens-
si, Ja huoneist ulos, muutamat myös hien-
si, Ettei se silloin paljon tuntunut, Kuiten-
gin monis paikois liikkunut.

74. Täs Espanian myös HERRA ja
Holandis, Sen wälewänimän järjestyksen
wandes On asumas, ja paet tähty niin,
Ett kulkijuwain pelkäs huonet siin.

75. Jo ulkon Christikunnast myös on
kuultu: Algierin kaupung, kuin on waha-
way kuultu, Niin saman päivän on myös
järjitet, Suur osa hukkun, kosto julistet.

76. Ett ryöväimisest elarusta laina Ja
Christin sängit orjat alaspaina: Niin sal-
wa Herran rauta-wiha myös, Kus palas-
nat on pimeiden työs.

77. Pakanain Kaupungit täs surkiast
lange (*) Sen ja Marocco, Tetuan ja
Tanger, Salce, Miquench: Maa myös
aukeni Ja monda tuhat nieli ihmisi.

78. Ei kuiteng kaikki yhälaisesti kaatun,
Sill erinäisin saumat on kaatun: Sen enin
osa hukkui, museri, Kolm tuhat ihmist
rouniois löyettäwi.

79. Marocco myös surumman osan mi-
stais, Waan tapen ist ei el' kissi lista:

(*) Jumst. Kirj. 16: 19.

Kah

Rahdezan penikulur' sielb Arabjt, Maan an-
temist hukuit wielä sit'.

80. Ur fästningi myöds katois, josa oli
Wiis tubat sotamisest kuin siellä kuoli,
Zuus tubat rytäri myöds ymbärins, Joit
siinä olit lödnet leirihins.

81. Se suur Miqvenek erittäisin aiwan
On kailli hukkun, järistyren waiwan, Nels'
tubat hukkui Morjanilaist, Rahdezan tu-
bat ynnä Judalaist.

82. Wiistoistakymmend sataa sota wa-
le Myöds yhdes aulemises kuollons näke.
Kap wuorta myöds on kesseld hajennut, Ja
paljon wettä siitä kuohunut.

83. Näis paikkakunnis järistyret kuullan,
Ja maan alaiset iyrinät, joist tullan Wiel
aina hämmästyren, asujat Zäs pelwos etä
ilman lakkamat.

84. Wiel luotoi on kuin ei nyt enä lönt-
tä: (*) Jos hukuit jo, niin se kailk kyllä
nähtä, Et nämät merkit lopun ilmoitta,
Kuin hukumises kotta mailmaa.

85. Mutt aiwan kauwas minä olen kul-
ken, Ja liki merkit wielä ulos sulken: Ei
ole Kuohin maa myöds merkittä, Et HEr-
ra päiwäns ei nyt wiinoytä.

86. Sill Kuohin maas jo wedet saman
päiwän Min mones paiklas nähtiin ylös käh-
wän: Salumin tykö, Wennerborisa Ja
Alingsosin tykön woimasa.

87. Wiel Turun joes tunustäht' on
nähty; Waikk Herra säädän on wiel tänä

(*) Ilmest. Kirj. 16: 20.

ehtron:

uhton: Ah Sielu, Sielu kuiteng tarwaha
da, ja sano myös: O Jumal armahda!

88. Tee parannus, JEsuren tygö riennä,
Tul oikial tiel, kuin aututehen wiene; M^l
wiinoytel; sill loppu lähene, Maan jär-
stysten merkit enäne.

89. Jos Jumala on sinun wielä säästän
Ja ulkomaal myös asuwitas päästän, Et-
tei siel yhtän heittä huklunet, Kuin Nuos-
sin maast sinn olit joutunet.

90. Niin ajattel: ei tämä ilman soytä
Ol' tapahtun; sill HErra ensin pyytä Niie
kosta kuin on porttoo hohlonet, Ja uskon
tähden monda polttanet.

91. Sentähden HErra wiel nyt multa
jättä, Kuin ei niin kauwas ojedanet kättä:
Mut koska wuoro käändy niitten pääl,
Kuin oikian uskon turmelewat tääl;

92. Niin tohti HErran kosto tulla suu-
ret; Sill kaites maas on tullut pahat juo-
net; Yr uskoroin, Ja suur suruttomus, Ja
synnin walda, mones paatumus.

93. Ann järistysten tunnosas siis alla,
Et's wältäisit täs synnin lowan pallan:
M^l ajattel, meil' selwä oppi on, Ei ole ran-
gaistuxiin ansioin.

94. Sill kost' on oppi selwä, mahdat
kanda, Karkertaisesti hedelmitä anda, Sun
leiwiskästäs edes uskosa; Ja tehdä saan,
kuin suo Jumala.

95. Ja käämny paastol, itkul; murhel suu-
ret, Armon istuinen, uskol, lange juuret:

Käy:

Käy ulos leirist hänen tyköns nyt; Kuin
kuoleman on kovan kärsinyt.

96. Käht ulos leirist händä seuramahan,
kyll synnin orjan olet kauwan laahan: hän
armahta, ja anda armon sull, Kost' oiki-
aan parannukseen olet tull.

97. Mut kuin täs synnit wallikewat aina,
Niin sinun tietos kostor enä paina; Kuin
niitten, jolt' ei ole tietänet, Waan kuiteng'
pahoin igens käytänet.

98. Tee parannus ja älä seura niitä, Kuin
suruttomast aina elä pyytä: Ah riennä,
riennä, Herran pelwosa, Kuin Duomioille
ombi tulewa.

Esai. 13: 6, 7, 8, 9.

Walittakat että Herran päivä on juuri löse-
nä, hän tule niinkuin häwitys kaikeiwaldialda.
Sentähden pitä kaikei kädet langeman maahan,
ja kaikei ihmisten sydämet waipuman. Säm-
mästys, tusta ja lipu pitä tuleman heidän
päällens, heillä pitä oleman tustan, niinkuin
lapsen synnyttäväisellä, yhden pitä toista kau-
histuman, heidän kaswons pitä oleman punais-
sen niinkuin tulen. Sillä kazo, Herran
päivä tule kauhiasti wihaisna, julma-
na, häwittämään maata, ja
siitä teloittamaan
Syndistä.

Toinen Witsi.

HERAN Duomiosta.

W. K. Ah Duomiot! jo täys se.

v. I.

Woi mailma woi! T'ai ääni jong En-
geli yr edestoi: Woi, woi, woi
maan asuwii! (*) huutapi näin,
Se näky Europas nyt käymän juur päin,
Kuin maan järistyses on tuhansin ain, Tääl
hukku taim?

2. Suur järistys on, Wiessuuremb' kuin
seikemän tuhanen luon; Jost Ilmestys Kir-
jasa mainitan kans; Ett maan järistyses
joi niin kohdastans, Kuin seikemän tuhatta
nime: ja siin Se luki on kin.

3. Mut täsä on suur Maanjäristys, tu-
hansin katapi juur: Ja seikemän kertakin
seikämän tääl Jo tuhansin kaatur- ja -tuhans-
nen pääl: Woi woi sitä hetke, kuin kerto-
pi näin, Min tuhansin päin!

4. M ajattel siis, Ettei tämä Jumalan
kosto oll' niis: Jos et sinä arwa miä' woi
se on oll', Niin on se yr kuiteng; jos kyu-
menen tuol (**) Pääkaupungi liene, niin
kymmenes joi, Sen järistys wei.

5. O järistys suur! kuin seikemän ker-
taisest kostapi juur: Kuin liikutta paikat ain
ymbärins myöds, Kuin äkistä kükistä; tär-
istä myöds: Jong teke laikkivaldias HERRA
kuin woi, Hän paikat myöds loi. (***)

6. O

(*) Ilmest. Kirj. 8: 13. (**) Ilmest. Kirj.
17: 14. (***) Ilmest. Kirj. 14: 7.

6. O järitys suur! Kuten yhtenä päivänä
nä tapahtu juur, Ja samana päivänä ym-
bärins käy, Niin monet maan paikat: eik
ihme täs näy? Eet nyt porton uskoisist hukku-
wat, waan Muut pelasteran.

7. Sill' uhkans käy Viel edellä muille,
ja jos ei sitt' näy, Juur totista parannust
ei Herra sääst Sitt' omakan huonet: Euro-
pan nyt pääst On kosto kyll alkan: muu-
taroitus siin, On tapahtun niin.

8. Siis käännä myös pois, Sää surenneen
Suomenmaa: ei Jumala sois Sull niin koo-
ra rangaistust, älä sit luul! Jos sinä nyt
käännyt juur sydämell suull, Sef ikäl ett
huudol: Niin armahra wiel Jh' Jumala pääst.

9. Jos hylät nyt pois Sun endiset sur-
dis ja ilos, ett vois Sun sydämes mure-
hella ajattell' pääst, Mik ihminen kosto sit se-
rapi siel; Koff ajainen rangaistus niin al-
wan suur, Täs rundele juur.

10. Jos halulla niin, Täs Jumalan San-
nasa riput juur kiin, Sen totuden kummit
ja rakastat ain, Ja ei paliaill uskoisil koo-
rilla wain, Sen totuutta seura, ja kutkit,
ja siin Ain ripuist kiin.

11. Niin Herra sun myös Ain autta ja
pelasta syngiäs yös, Niist waiwoist kuin maille
man lopulla käy, Koff ei epäuskoisil parann-
nust näy; Ah tule siis uskoon, ja rukoile,
niin Sun armo saa kiin.

